

Willem van der Vegt

Daarom ben ik docent ...

Willem van der Vegt, docent Wiskunde, School of Education

Leren gedijt bij verbazing en verwondering. Ik verbaas me over dingen, waar anderen achteloos aan voorbijgaan. En andersom natuurlijk. Onderwijs gaat vaak over de vragen die anderen bedacht hebben. Als je je leerlingen daar zelf mee aan de slag laat gaan, is het maken van de opdrachten en het bestuderen van de leerstof iets van hun dagelijkse routine. Daarin gaan ze mee omdat jij het vraagt, of omdat het erbij hoort. Of ze doen er niet aan mee, omdat er van alles is wat ze als belangrijker of interessanter ervaren. Ze gaan vragen naar de zin ervan. En ze bedoelen eigenlijk dat ze er geen zin in hebben.

Pas als je als docent kunt inspireren, als ze nieuwsgierig worden naar het antwoord, ontstaat de verwondering en wordt leren plezierig. Het is dan de kunst je eigen enthousiasme te doseren; als je je laat meeslepen in je verhalen geef je soms gemakkelijk de clou uit handen. Stoppen als je de vragen hebt

opgeroepen, daarna ingaan op die zaken waar je je leerlingen mee over een dood punt helpt. Het is een fascinerend spel. Op de lerarenopleiding heeft dat spel een dubbele bodem. Onze studenten moeten het zelf ook leren spelen, wij moeten ze uitdagen hun leerlingen uit te dagen.

Mijn eigen vakgebied is de wiskunde. In dat vak leer je te denken in patronen. Ik vind het plezierig om de complexe werkelijkheid van een opleiding te helpen structureren, in het bijzonder voor onze grote groep studenten op afstand. Een leerproces laat zich niet zo makkelijk plannen. Maar als je het onderwijs waarbinnen dat leren moet gebeuren niet goed organiseert, geef je het ook geen echte kans. Studenten en docenten hebben recht op duidelijkheid over de randvoorwaarden, het beperken van de bureaucratie en goede voorzieningen. Daar blijf ik me met liefde voor inzetten.